

Ecumenical Patriarchate
Greek Orthodox Metropolis of New Jersey

ASCENSION

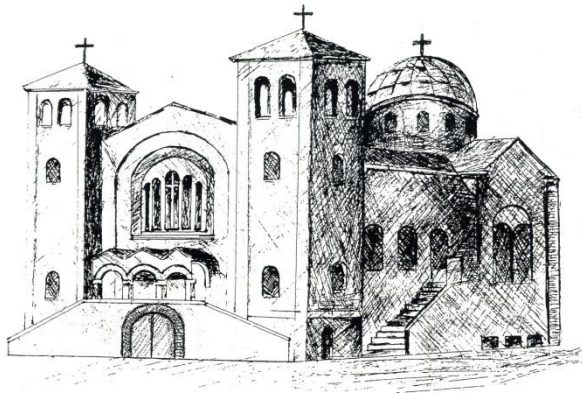
Greek Orthodox Church

FAIRVIEW - NEW JERSEY

Weekly Bulletin

Sunday, August 4, 2019

7th Sunday of Matthew

Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον
Ἱερά Μητρόπολις Νέας Ἱερσέης
Ἑλληνική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία
ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΦΕΡΒΙΟΥ ΝΕΑΣ ΙΕΡΣΕΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ
Rev. Christos L. Pappas, Protoperbyter

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ & ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

Κυριακή, 4 Αυγούστου, 2019

Ζ' Ματθαίου

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία

7:00 μ.μ. – 8:00 μ.μ. Παράκλησις

Δευτέρα, 5 Αυγούστου, 2019

Προεόρτια Μεταμορφώσεως

7:00 μ.μ. Εσπερινός

Τρίτη, 6 Αυγούστου, 2019

Η Μεταμόρφωσις του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού

9:00 π.μ., Όρθρος, Θ. Λειτουργία

7:00 μ.μ. – 8:00 μ.μ. Παράκλησις

Τετάρτη, 7 Αυγούστου, 2019

7:00 μ.μ. – 8:00 μ.μ. Παράκλησις

Πέμπτη, 8 Αυγούστου, 2019

7:00 μ.μ. – 8:00 μ.μ. Παράκλησις

Παρασκευή, 9 Αυγούστου, 2019

7:00 μ.μ. – 8:00 μ.μ. Παράκλησις

Σάββατο, 10 Αυγούστου, 2019

7:00 μ.μ. – 8:00 μ.μ. Παράκλησις

Κυριακή, 11 Αυγούστου, 2019

Η' Ματθαίου

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία

7:00 μ.μ. – 8:00 μ.μ. Παράκλησις

SCHEDULE OF SERVICES AND EVENTS

Sunday, August 4, 2019

7th Sunday of Matthew

8:30 a.m. – 11:30 a.m., Orthros, Divine Liturgy

7:00 p.m. – 8:00 p.m. Paraklesis

Monday, August 5, 2019

Forefeast of the Transfiguration

7:00 p.m. Vespers

Tuesday, August 6, 2019

Holy Transfiguration - 9:00 a.m. Orthros, Divine Liturgy

7:00 p.m. – 8:00 p.m. Paraklesis

Wednesday, August 7, 2019

7:00 p.m. – 8:00 p.m. Paraklesis

Thursday, August 8, 2019

7:00 p.m. – 8:00 p.m. Paraklesis

Friday, August 9, 2019

7:00 p.m. – 8:00 p.m. Paraklesis

Saturday, August 10, 2019

7:00 p.m. – 8:00 p.m. Paraklesis

Sunday, August 11, 2019

8th Sunday of Matthew

8:30 a.m.-11:30 a.m., Orthros, Divine Liturgy

7:00 p.m. – 8:00 p.m. Paraklesis

Πρὸς Ῥωμαίους 15:1-7 τὸ ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, ὀφείλομεν δὲ ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν. Ἐκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν. Καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῷ ἤρεσεν, ἀλλὰ, καθὼς γέγραπται, Οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ. Ὅσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ διὰ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν. Ὁ δὲ θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δῶη ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν· ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἐνὶ στόματι δοξάζητε τὸν θεὸν καὶ πατέρα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ὑμᾶς, εἰς δόξαν θεοῦ.

The reading is from St. Paul's Letter to the Romans 15:1-7

Brethren, we who are strong ought to bear with the failings of the weak, and not to please ourselves; let each of us please his neighbor for his good, to edify him. For Christ did not please himself; but, as it is written, "The reproaches of those who reproached thee fell on me." For whatever was written in former days was written for our instruction, that by steadfastness and by the encouragement of the scriptures we might have hope. May the God of steadfastness and encouragement grant you to live in such harmony with one another, in accord with Christ Jesus, that together you may with one voice glorify the God and Father of our Lord Jesus Christ. Welcome one another, therefore, as Christ has welcomed you, for the glory of God.

Ἐκ τοῦ Κατὰ Ματθαῖον 9:27-35 Εὐαγγελίου τὸ Ανάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγοντι ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοὶ κράζοντες καὶ λέγοντες· ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυῖδ. ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν προσῆλθον αὐτῷ οἱ τυφλοὶ, καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; λέγουσιν αὐτῷ· ναί, Κύριε. τότε ἤψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν λέγων· κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὑμῖν. καὶ ἀνεώχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί· καὶ ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· ὁρᾶτε μηδεὶς γινωσκέτω. οἱ δὲ ἐξελθόντες διεφήμισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ ἐκείνῃ. Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων ἰδοὺ προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφὸν δαιμονιζόμενον· καὶ ἐκβληθέντος τοῦ δαιμονίου ἐλάλησεν ὁ κωφός, καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι λέγοντες ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραήλ. οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον· ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια. Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

The Gospel According to Matthew 9:27-35

At that time, as Jesus passed by, two blind men followed him, crying aloud, "Have mercy on us, Son of David." When he entered the house, the blind men came to him; and Jesus said to them, "Do you believe that I am able to do this?" They said to him, "Yes, Lord." Then he touched their eyes, saying, "According to your faith be it done to you." And their eyes were opened. And Jesus sternly charged them, "See that no one knows it." But they went away and spread his fame through all that district. As they were going away, behold, a dumb demoniac was brought to him. And when the demon had been cast out, the dumb man spoke; and the crowds marveled, saying, "Never was anything like this seen in Israel." But the Pharisees said, "He casts out demons by the prince of demons." And Jesus went about all the cities and villages, teaching in their synagogues and preaching the gospel of the kingdom, and healing every disease and every infirmity among the people.

ΠΑΝΑΓΙΑ ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΑ

Κάνουμε γνωστό σε όλους τους ομογενείς, σε όλους τους Ευρυτάνες, Αιτωλοακαρνανές και Ναυπάκτιους ότι, θα τελεσθεί Πανηγυρικός Εσπερινός την **Πέμπτη, 22 Αυγούστου, 2019 και ώρα 7:00 μ.μ. και την Παρασκευή 23 Αυγούστου 2019, 9:00 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος και Θεία Λειτουργία**, στον Ιερό Ναό Θείας Αναλήψεως, Fairview, New Jersey, επί τη εορτή της Αποδόσεως της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, και επί τη εορτή της Θαυματουργικής Εικόνας της Παναγίας της Προυσιώτισσας. Γίνεται γνωστό ότι στον Ιερό Ναό βρίσκεται προσκυνητάρι με αντίγραφο της Θαυματουργικής εικόνας.

Παρακαλούνται οι πιστοί να τιμήσουν την Εορτή της Παναγίας προσερχόμενοι εις τις Ιερές Ακολουθίες. Μετά τον Εσπερινό και Θεία Λειτουργία θα ακολουθήσει δεξίωση.

Holy Transfiguration

The transfiguration of Christ is one of the central events recorded in the gospels. Immediately after the Lord was recognized by His apostles as “the Christ [Messiah], the Son of the Living God,” He told them that “He must go up to Jerusalem and suffer many things . . . and be killed and on the third day be raised” (Mt 16). The announcement of Christ’s approaching passion and death was met with indignation by the disciples. And then, after rebuking them, the Lord took Peter, James, and John “up to a high mountain”—by tradition Mount Tabor—and was “transfigured before them.”

. . . and His face shone like the sun, and His garments became white as snow and behold, there appeared to them Moses and Elijah, talking with Him. And Peter said to Jesus, “Lord, it is well that we are here; if you wish I will make three booths here, one for You and one for Moses and one for Elijah.” He was still speaking when lo, a bright cloud overshadowed them, and a voice from the cloud said, “This is My Beloved Son, with Whom I am well pleased; listen to Him.” When the disciples heard this, they fell on their faces with awe. But Jesus came and touched them, saying, “Rise, and have no fear.” And when they lifted up their eyes, they saw no one but Jesus only. And as they were coming down the mountain, Jesus commanded them, “Tell no one the vision, until the Son of Man is raised from the dead” (Mt 17.1–92, see also Mk 9.1–9; Lk 9.28–36; 2 Pet 1.16–18).

The Jewish Festival of Booths was a feast of the dwelling of God with men, and the transfiguration of Christ reveals how this dwelling takes place in and through the Messiah, the Son of God in human flesh. There is little doubt that Christ’s transfiguration took place at the time of the Festival of Booths, and that the celebration of the event in the Christian Church became the New Testamental fulfillment of the Old Testamental feast in a way similar to the feasts of Passover and Pentecost.

In the Transfiguration, the apostles see the glory of the Kingdom of God present in majesty in the person of Christ they see that “in

Him, indeed, all the fullness of God was pleased to dwell,” that “in Him the whole fullness of deity dwells bodily” (Col 1.19, 2.9). They see this before the crucifixion so that in the resurrection they might know Who it is Who has suffered for them, and what it is that this one, Who is God, has prepared for those who love Him. This is what the Church celebrates in the feast of the Transfiguration.

Thou wast transfigured on the mount. O Christ God, revealing Thy glory to Thy disciples as they could bear it. Let Thine everlasting light shine upon us sinners. Through the prayers of the Theotokos, O Giver of Light, glory to Thee (Troparion).

On the mountain wast Thou transfigured, O Christ God, and Thy disciples beheld Thy glory as far as they could see it; so that when they would behold Thee crucified, they would understand that Thy suffering was voluntary, and would proclaim to the world that Thou art truly the Radiance of the Father (Kontakion). Besides the fundamental meaning which the event of the Transfiguration has in the context of the life and mission of Christ, and in addition to the theme of the glory of God which is revealed in all of its divine splendor in the face of the Saviour, the presence of Moses and Elijah is also of great significance for the understanding and celebration of the feast. Many of the hymns refer to these two leading figures of the Old Covenant as do the three scripture readings of Vespers which tell of the manifestation of the glory of God to these holy men of old (Ex 24.12–18; 33.11–34.8; 1 Kg 19.3–16).

Moses and Elijah, according to the liturgical verses, are not only the greatest figures of the Old Testament who now come to worship the Son of God in glory, they also are not merely two of the holy men to whom God has revealed himself in the prefigurative theophanies of the Old Covenant of Israel. These two figures actually stand for the Old Testament itself: Moses for the Law and Elijah for the Prophets. And Christ is the fulfillment of the Law and the Prophets (Mt 5.17).

They also stand for the living and dead, for Moses died and his burial place is known, while Elijah was taken alive into heaven in order to appear again to announce the time of God’s salvation in Christ the Messiah.

Thus, in appearing with Jesus on the mount of Transfiguration, Moses and Elijah show that the Messiah Saviour is here, and that He is the Son of God to Whom the Father Himself bears witness, the Lord of all creation, of the Old and New Testaments, of the living and the dead. The Transfiguration of Christ in itself is the fulfillment of all of the theophanies and manifestations of God, a fulfillment made perfect and complete in the person of Christ. The Transfiguration of Christ reveals to us our ultimate destiny as Christians, the ultimate destiny of all men and all creation to be transformed and glorified by the majestic splendor of God Himself.

There is little doubt that the feast of the Transfiguration of Christ belonged first to the pre-Easter season of the Church. It was perhaps celebrated on one of the Sundays of Lent, for besides certain historical evidence and the fact that today St Gregory Palamas, the great teacher of the Transfiguration of Christ, is commemorated during Lent, the event itself is one which is definitely connected with the approaching death and resurrection of the Saviour.

... for when they would behold Thee crucified, they would understand that Thy suffering was voluntary (Kontakion).

The feast of the Transfiguration is presently celebrated on the sixth of August, probably for some historical reason. The summer celebration of the feast, however, has lent itself very well to the theme of transfiguration. The blessing of grapes, as well as other fruits and vegetables on this day is the most beautiful and adequate sign of the final transfiguration of all things in Christ. It signifies the ultimate flowering and fruitfulness of all creation in the paradise of God’s unending Kingdom of Life where all will be transformed by the glory of the Lord.

Μεταμόρφωση του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού

Η Μεταμόρφωση του Σωτήρος έχει κεντρική θέση στην Ορθόδοξη Εκκλησία και Θεολογία. Δεν είναι ένα γεγονός, μια συνηθισμένη εορτή. Είναι ένα γεγονός που έχει την ίδια σημασία για την σωτηρία μας με την ενσάρκωση και την Ανάστασή Του. Όσο μεγάλη και βασική εορτή είναι για την σωτηρία μας τα Χριστούγεννα και η Ανάσταση, τόσο σημαντική είναι και η εορτή αυτή. Τί είναι, όμως η Μεταμόρφωση; Είναι ένα μεγάλο γεγονός, το οποίο αποκαλύπτει την δόξα της Εκκλησίας και των πιστών. Είναι ένα κορυφαίο θαύμα που πραγματοποίησε ο Κύριος στο ίδιο το θεανδρικό σώμα Του. Αποκάλυψε το άρρητο μεγαλείο της θεότητός Του «και μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς»[1]. Είναι η προετοιμασία του Σταυρού. Η εορτή αυτή έχει άμεση αναφορά στην τελείωση και την θέωση του ανθρώπου, η οποία είναι και η εσχατολογική προοπτική της Θείας Οικονομίας. Μας δείχνει ποιος είναι ο Χριστός. Μας αποκαλύπτει ότι είναι ο Υἱός του Θεού. Η αλλαγή της μορφής του, το θείο άκτιστο φως που τον περιτριγύρισε, η φωνή του Πατρός που μαρτύρησε για την θεϊκή του φύση, όλα αυτά δηλώνουν ότι είναι Θεός. Για πρώτη φορά ο Χριστός παρουσιάζει στα μάτια των ανθρώπων «το αρχέτυπον κάλλος της εικόνας», δηλαδή την αληθινή ομορφιά την οποία είχε αρχικά και στην οποία μπορεί να ξαναφθάσει ο άνθρωπος, αφού πλάσθηκε «κατ' εικόνα» του Θεού. Προτού εισέλθει ο Χριστός εις τα Ιεροσόλυμα, λίγες ημέρες πριν το σταυρικό Του θάνατο, παρέλαβε τους τρεις αγαπημένους του μαθητές, τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, και ανέβηκαν στο όρος Θαβώρ, σύμφωνα με την παράδοση. Ένα ερώτημα που εξάγεται είναι γιατί έπρεπε να ανέβει στο Θαβώρ για να μεταμορφωθεί και όχι σε μια απλή πεδιάδα, ήταν απαραίτητο να ανέβει στο όρος;

Στην παλαιά εποχή συνηθιζόταν τα μεγάλα γεγονότα να γίνονται σε ψηλότερο μέρος, σε ψηλά βουνά, όπως ακριβώς έκαναν και οι ειδωλολάτρες που έκανα τις θυσίες τους πάνω στα βουνά. Ο

Χριστός δείχνει το μεγαλείο της δόξης Του πάνω στο όρος αυτό, αφού η φανέρωση της θεουργίας της ανθρωπίνης φύσεως είναι το μεγαλύτερο γεγονός μέσα στην ιστορία της ανθρωπότητας[2]. Ο Χριστός ανήλθε στο όρος για να δείξει ότι Αυτός βρήκε το πλανηθέν πρόβατο και το ελευθέρωσε εκ της αμαρτίας, αυτός είναι ο πραγματικός ποιμήν των ανθρώπων, όπως λέει και ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος. Ακόμη ένα ερώτημα είναι γιατί ήταν οι αγαπημένοι Του αυτοί οι τρεις μαθητές από τους δώδεκα; Ο λόγος είναι ότι πέρα από την σύμπνοια που τους χαρακτήριζε, είχαν τις τρεις μεγάλες αρετές που τους έκαναν να μοιραστούν με τον Θεό το μυστήριο της Ενσαρκώσεως, της Σταυρώσεως, της Θεότητάς Του, να έλθουν αντιμέτωποι με την κάθοδό Του εις τον Άδη μετά τον θάνατό Του και να λάβουν τα νέα της Αναστάσεώς Του. Οι αρετές που είχαν οι τρεις αυτοί μαθητές ήταν ο Πέτρος την πίστη, ο Ιάκωβος την ευθύτητα και ο Ιωάννης την αγάπη[3]. Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης δίνει μια διαφορετική ερμηνεία στο γιατί να είναι αυτοί οι τρεις πρόκριτοι και αγαπημένοι μαθητές. Αναφέρει ότι ο Απόστολος Πέτρος είχε σταθερότητα στην τήρηση των εντολών Του, ο Απόστολος Ιάκωβος για την προθυμία του να πει το ποτήριο του μαρτυρίου για την αγάπη του Κυρίου και ο Απόστολος Ιωάννης, ο αγαπημένος μαθητής, για την αγνότητά του. Οι πρόκριτοι μαθητές παραλαμβάνονται από τον Κύριο για να γίνουν μάρτυρες και κοινωνοί της Μεταμορφώσεως. Εκτός από τον ίδιο τον Χριστό, μεταμορφώθηκαν και οι ίδιοι οι μαθητές, γι' αυτό και οι Πατέρες της Εκκλησίας μιλούν για εναλλαγή των μαθητών. «Ενηλλάγησαν ουν και ούτω την εναλλαγήν είδον»[4], λέει ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς. Μόλις ανέβηκαν εκεί, οι μαθητές διέκριναν μια μεγάλη διαφορά στον Κύριο. Αντίκρυσαν ένα ανερμήνευτο και ανεξιχνίαστο θαύμα. Από ανθρώπινη μορφή εκτοξεύονταν ακτίνες, που αποστέλλονταν με θεϊκές ενέργειες. Είδε ο ήλιος αυτό που δεν είχε γνωρίσει προηγουμένως και, αφού διδάχθηκε από το φέγγος άλλου φωτός, κρύβεται. «Σταμάτησες κάποτε, ήλιε, αναμένοντας την νίκη των Εβραίων. Σεβάστηκες διαταγή του στρατηγού Ιησού, τιμώντας το δεσποτικό όνομα του ομοδούλου. Τώρα είδες φως, που δεν είχες δει ποτέ»[5]. Το

πρόσωπό Του έλαμπε σαν τον ήλιο και τα ρούχα του σαν το φως και όχι σαν το συνηθισμένο φως, όχι σαν το φως του ήλιου, αλλά το άκτιστο Φως που εξέπεμπε η θεότητα του Χριστού. Οι Μαθητές αντίκρισαν δύο ήλιους, τον αισθητό και το νοητό. Αυτό μας το τεκμηριώνει ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός σε ένα τροπάριο του Κανόνος της εορτής «Υπεκρύβη ακτίσι θεότητος αισθητός ήλιος ως εν όρει Θαβωρίω είδε σε μεταμορφούμενον, Ιησού μου»[6]. Ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος αναφέρει περί των δύο ήλιων λέγοντας ότι οι Μαθητές στο Θαβώρ έβλεπαν δύο ήλιους «ένα εν τω ουρανώ κατά το έθος και ένα παρά το έθος».

Χαρά διακατείχε τους προφήτες και Αποστόλους με την ανάβαση αυτή στο βουνό. Χάρηκαν οι προφήτες βλέποντας την ανθρώπινή Του φύση, την οποία επιθυμούσαν να δουν, και οι Απόστολοι αγαλλίαση ακούγοντας την φωνή του Πατέρα, αναφέρει ο όσιος Εφραίμ ο Σύρος[7]. Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός αναφέρει ότι ο Χριστός εκείνη την ώρα που μεταμορφώθηκε «ουχ ό ουκ ήν προσλαβόμενος, ουδέ εις όπερ ουκ ήν μεταβαλλόμενος, αλλ' όπερ ήν τοις οικείοις μαθηταίς εκφαινόμενος»[8], δηλαδή δεν μεταβλήθηκε σε κάτι που δεν ήταν, αλλά φανέρωσε αυτό που ήταν, την πραγματικότητα. Στο γεγονός αυτό της Μεταμορφώσεως αποκαλύφθηκε η φανέρωση της Αγίας και Ομοουσίου Τριάδος, όπως έγινε και στον Ιορδάνη ποταμό με την Βάπτιση του Κυρίου. Ο Χριστός φανερώνει μέσα από την ανθρώπινή Του φύση, την θεϊκή Του δόξα. Μέτοχοι της Θαβώριας Μεταμορφώσεως είναι η φύση και η κτίση. Πρόκειται για την μεταμόρφωση του όλου ανθρώπου αλλά και γενικά ολόκληρης της ανθρωπότητας. Έχει καθολικό χαρακτήρα, δεν είναι ένα περιπτωσιακό γεγονός.

Στο όρος Θαβώρ εμφανίζονται οι 2 μεγάλοι προφήτες και αντιπρόσωποι όλης της Παλαιάς Διαθήκης, ο Μωϋσής και ο Ηλίας, οι οποίοι προσκυνούν τον Κύριο και συζητούν μαζί του «για την έξοδον Αυτού ην έμελλε πληρουν εν Ιερουσαλήμ»[9], δηλαδή για το πάθος και τον θάνατό Του. Την αληθινή ανθρώπινη ύπαρξη μέσα στο όλο ανθρώπινο σύνολο μας το θυμίζουν τα πρόσωπα που συμμετέχουν στο μεγάλο αυτό γεγονός.

Οι τρεις πρόκριτοι μαθητές, Πέτρος, Ιάκωβος και Ιωάννης βλέπουν το θαύμα αυτό με φόβο και τρόμο, όμως στη συνέχεια κήρυξαν εις πάντα τα έθνη, ότι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός είναι «του Πατρός το απαύγασμα»[10]. Είδαν τα προοίμια της μελλούσης Βασιλείας.

Με τη Μεταμόρφωση του Χριστού στο όρος Θαβώρ, διακρίνουμε το πώς θα λάμπουν οι Άγιοι. Μεταμορφώνει ο Κύριος το πρόσωπό Του ή μάλλον αποκαλύπτει την δόξα Του, μεταμορφώνει το πρόσωπό Του και το κάνει πιο λαμπρό και από τον ήλιο. Επαληθεύεται και ενισχύεται η πίστη στην θεότητά Του, αυτή η πίστις που ήδη ομολόγησαν οι Μαθητές. Κατά την Μεταμόρφωση, ο Χριστός, δεν προσέλαβε κάτι που δεν είχε, αλλά φανέρωσε την δόξα Του, την δόξα που είχε πάντοτε ως Θεάνθρωπος και έδωσε ενίσχυση και στήριγμα στους Μαθητές Του ενόψει της Σταυρώσεώς Του.

Αν ο Κύριος δεν έδινε αυτή την ενίσχυση, οι Μαθητές δεν θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν την Σταύρωση του Διδασκάλου τους[11].

Αυτό που θέλει να μας δείξει ο Χριστός με την Μεταμόρφωσή Του είναι να μας επιβεβαιώσει ακόμη μια φορά ότι είναι «το φως το αληθινό που φωτίζει πάντα άνθρωπον ερχόμενο εις τον κόσμο»[12]. Παρόλα αυτά, στους μαθητές δεν δείχνει όλη του την λαμπρότητα γιατί ήταν αδύνατο να αντέξουν. Κανείς δεν μπορεί να δει το πρόσωπο του Θεού και την πραγματική του δόξα «Θεόν ουδείς εώρακε πόποτε»[13] και «ου γαρ μη ίδη άνθρωπος το πρόσωπόν μου και ζήσεται»[14]. Η Μεταμόρφωση προβάλλεται ως μια εμπειρία ζωής, η οποία σχετίζεται με τον Χριστό αλλά και τον κάθε άνθρωπο. Μας οδηγεί στο όρος της προσωπικής μας μεταμορφώσεως και ανανεώσεως. Γι' αυτό εάν θέλουμε να ακολουθήσουμε τον Χριστό, θα πρέπει να μεταμορφωθούμε κι εμείς μαζί Του, θα πρέπει να έχουμε καθαρότητα βίου ώστε να δούμε κι εμείς το φως της Μεταμορφώσεώς Του. Όσοι επιθυμούν να δουν την δόξα της θεότητος στην ανθρώπινη φύση του Λόγου, θα πρέπει να εξέλθουν από την χθαμαλότητα και να καθαρισθούν από όλα τα υλικά και μάταια του κόσμου τούτου αγαθά. Ας κατανοήσουμε το μέγα τούτο μυστήριο ώστε να βαδίσουμε προς την λάμψη του θείου Φωτός, αφού αγαπήσουμε το κάλλος της αναλλοίωτης θείας δόξης και καθαρίσουμε την διάνοιά μας από τους μάταιους και γήινους μολυσμούς, όπως αναφέρει ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς. Ο μόνος χώρος που θα μας βοηθήσει να μεταμορφωθούμε είναι η είσοδος μας στην Εκκλησία.

Παρακλήσεις προς την Παναγία: Τι είναι και για ποιο λόγο παρακαλούμε

Πρώτον, παρακαλούμε την Παναγία με αίσθημα πίστεως και πόνο για να μας βοηθήσει στη ζωή μας από τους πειρασμούς, λέγοντάς της: “Πολλοίς συνεχόμενοις πειρασμοίς, προς Σε καταφεύγω, σωτηρίαν επιζητών”. Είναι πολλοί οι πειρασμοί που παρασύρουν τον πιστό στο κακό, στην ηδονή, στην κακία, στην εχθρότητα, στην περιφρόνηση του ανθρώπου και του θελήματος του Θεού και τον οδηγούν στην πράξη της αμαρτίας. Ο πειρασμός είναι ο προπομπός της αμαρτίας για να κλονισθεί η πίστη μας και να αδιαφορήσουμε για τις εντολές του Θεού. Γι’ αυτό ζητάμε από το Θεό: “και μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν” και από την Παναγία: “Πολλοίς συνεχόμενος πειρασμοίς, προς Σε καταφεύγω, σωτηρίαν επιζητών. Ω Μήτηρ του Λόγου και Παρθένε, των δυσχερών και δεινών με διάσωσον”.

Δεύτερον, ζητάμε από την Παναγία να μας ελευθερώσει από τα πάθη μας: “Παθών με ταράττουσι προσβολαί, πολλής αθυμίας εμπιπλώσαι μου την ψυχήν”. Όπως το πάθος της υπερηφανείας, του θυμού, της ζήλειας, του φθόνου, της κατακρίσεως, της πολυλογίας, της γαστριμαργίας κ.α. βασανίζουν την καρδιά του ανθρώπου και την καθιστούν ακάθαρτη. Ο αγώνας του χριστιανού πρέπει να είναι καθημερινός για να παραμένει ήσυχος και γαλήνιος στην ψυχή του, χωρίς να τον καταδικάζει για τίποτα η συνειδήσή του. Γι’ αυτό ζητάμε να μας θεραπεύσει τις ασθένειες της ψυχής μας λέγοντας: “Ίασαι αγνή, των παθών μου την ασθένειαν”.

Τρίτον, ζητάμε από την Παναγία να μας ελευθερώσει από τους κινδύνους της καθημερινής ζωής μας διά της θείας προστασίας Της, λέγοντάς Της: “Διάσωσον, από κινδύνους τους δούλους Σου Θεοτόκε”. Πολλοί οι κίνδυνοι του ανθρώπου που φέρουν εύκολα τη συμφορά στη ζωή του. Ατυχήματα, επαγγελματικές δυσκολίες, οικογενειακές ακαταστασίες κ.α. Γι’ αυτό παρακαλούμε την Παναγία να μας λυτρώσει από τους κινδύνους με την προστασία Της και να γίνει “πύργος ασφαλείας”, “τείχος απροσμάχητον”.

Τέταρτον, ζητάμε από την Παναγία με τις δεήσεις μας να μας ενισχύσει και να μας ελευθερώσει από τις θλίψεις και τις ασθένειές μας. “Σού δέομαι της αγαθής εκ φθοράς νοσημάτων ανάστησον” και “επίβλεψον, εν ευμενεία πανύμνητε Θεοτόκε, επί την εμήν χαλεπήν του σώματος κάκωσιν”. Μέσα στον πόνο περισσότερο σκεπτόμεθα το Θεό και αναζητάμε τη θεία βοήθειά Του. Νιώθουμε την ανθρώπινη αδυναμία

μας και την Παντοδυναμία του Θεού. Εκείνος που δεν επόνεσε πολύ δεν μπορεί να νιώσει τον πόνο του άλλου. Χρειάζεται ο πόνος της ασθένειας ή των δυσκολιών της ζωής μας για να αισθανθούμε την ανάγκη του άλλου και να νιώσουμε ποιοί μας αγαπούν πραγματικά. Ο πόνος φέρει τη μετάνοια στον άνθρωπο και είναι ένας τρόπος σωτηρίας της ψυχής του. Ο ίδιος ο Κύριος επόνεσε πάρα πολύ πάνω στο σταυρό και έδειξε το δρόμο του πόνου που λυτρώνει και αγιάζει τον άνθρωπο. Ο πόνος νικά τα πάθη του ανθρώπου και φέρει αρετές μέσα στην ψυχή του πιστού. Ο εγωιστής ταπεινώνεται μέσα στον πόνο της ασθένειας του και ζητά η βοήθεια του Θεού και της Παναγίας. Μέσα στη δυστυχία των θλίψεων του κατανοεί την ευτέλεια της ζωής του και αναζητά την ευτυχία κοντά στο Θεό. Ο πόνος θεραπεύει αδυναμίες και πάθη που φθείρουν την ψυχή. Ο πόνος φέρει τους ανθρώπους πιο κοντά και ο ένας παρηγορεί τον άλλον και προσφέρει τη βοήθειά του με αγάπη και θυσία. Πολλές φορές ο πόνος της καρδιάς είναι μεγαλύτερος από τον πόνο του σώματος, που φέρει σε μεγάλη αμηχανία πράξεων μέσα στη θλίψη της ψυχής και μπορεί να είναι αποτέλεσμα μοναξιάς, συκοφαντίας, κακίας, μίσους και ζήλειας. Γι’ αυτό έχουμε ανάγκη να λέγουμε τον πόνο μας στον άλλο, για να ξαλαφρώσουμε ψυχικά και να αναπαυόμαστε κοντά στην αγάπη του άλλου. Και η Παναγία επόνεσε πολύ ψυχικά για την άδικη κακομεταχείριση και σταύρωση του Υιού Της. Και γίνεται η προστάτις των θλιβομένων και αδικουμένων, όταν την παρακαλούμε: “Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς”.

Και πέμπτον, παρακαλούμε την Παναγία διά της μεσιτείας στον Πανάγαθο να μας εξαλείψει το πλήθος των αμαρτημάτων μας: “Ταίς της Θεοτόκου πρεσβείαις, ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη των εμών εγκλημάτων”, δηλ. τα αμαρτήματά μας.

“Ταίς της Θεοτόκου πρεσβείαις, ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη των εμών εγκλημάτων”, δηλ. τα αμαρτήματά μας. Παρακαλούμε να μας σώσει διά της θείας βοήθειάς Της και να μας οδηγήσει σε μετάνοια. Μας προτρέπει ο παρακλητικός κανόνας στην αληθινή μετάνοια, στην εξομολόγηση και τη θεία Κοινωνία. Να ζήσουμε μια ζωή μετανοίας, για να μην μολύνεται η ψυχή μας από πλήθος αμαρτιών. Γι’ αυτό η αμαρτία θεωρείται έγκλημα για την ψυχή μας, διότι αυτή αποστατεί από το θέλημα του Θεού και οδηγείται στο σκοτάδι του θελήματος του αμαρτωλού κόσμου. Μακριά από το Θεό “απολλύμεθα υπό πλήθους πταισμάτων”. Εκείνος που τιμά αληθινά την Παναγία δέεται για τη σωτηρία της ψυχής του και ζει διαρκώς εν μετάνοια παρακλητική.

Η Παναγία είχε πλήρη αφιέρωση στο Θεό με ζήλο υπερανθρώπινο που ξεπερνούσε των αγγέλων την αγιότητα. Άραγε ο δικός μας ζήλος ομοιάζει κατά ένα μέρος στη διάθεση της Παναγίας; Πόσο επιζητούμε την ομοίωση με την Παναγία; Πόσο ελκυόμαστε από την ταπεινή ζωή Της; Πόσο επιζητούμε οι αρετές Της να γίνουν δικές μας; Πόσο η δική μας προσευχή ομοιάζει με της Παναγίας;

β. Πότε εισακούεται η παράκλησή μας;

Εισακούεται η παράκλησή μας προς την Παναγία:

Όταν η πίστη μας είναι αληθινή και δεν παρασύρεται από αμφιβολίες και δυσπιστίες στη θεία βοήθεια. Όταν δεν επηρεάζεται από τις δυσκολίες της ζωής μας, αλλά με θέρμη εσωτερική και με ββαιότητα προστρέχουμε στη στοργική Μητέρα του Θεού για τη λύτρωση των δεινών μας. Εκείνος που στηρίζεται ολοκληρωτικά στο Θεό δεν αμφιβάλλει για τη θεία βοήθειά Του. “Ει δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι” (Μαρκ. θ’ 23).

Όταν προστρέχουμε με ταπεινώση στην Παναγία, γεγονός που κρύβει την ανθρώπινη αδυναμία μας, δείχνουμε την αγάπη μας προς το θείο πρόσωπό Της. Όπως ο Θεός ευλόγησε υπέρ το δέον την Παναγία, καθ’ ότι “επέβλεψεν επί την ταπεινώσιν της δούλης αυτού”. Η Υπεραγία Θεοτόκος δεν υπερηνεύεται που κατέστη Μητέρα του Θεού, αλλά αντιθέτως ταπεινώνεται συνεχώς μέσα στην προσευχή της και στη ζωή διαβιώντας ταπεινά και απέριττα χωρίς τη δόξα του κόσμου. Το φρόνημα της ταπεινώσεώς Της παραμένει παράδειγμα προς μίμηση για να αποφεύγουμε κάθε εγωιστική διάθεση της ψυχής μας. Μόνο μια ταπεινή προσευχή που δείχνει την καθαρή ζωή μας χωρίς εγωισμό γίνεται δεκτή από το Θεό: “επέβλεψεν επί την προσευχήν των ταπεινών και ουκ εξουδένωσε την δέησιν αυτών” (Ψαλμ. ρα’ 18).

Όταν δείχνουμε απεριόριστη αγάπη στο Θεό, που φαίνεται από την καθαρή προσευχή μας και την τήρηση των εντολών Του. “Ο έχων τας εντολάς μου και τηρών αυτάς, εκείνος εστιν ο αγαπών με” (Ιωάν. ιδ’ 21). Είναι σημαντικό να αγαπούμε το Θεό με όλη μας την καρδιά, για να ευεργετηθούμε πλουσιοπάροχα με τις θείες δωρεές Του. Η καρδιά μας μας φανερώνει πόσο αγαπούμε το Θεό, από το πόσο χρόνο σκεπτόμαστε Αυτόν. Όσο περισσότερο αγαπούμε το Θεό, τόσο περισσότερο ζούμε αληθινά εν Χριστώ και τιμούμε την Παναγία και όλους τους αγίους. Γι’ αυτό μια προσευχή αγαπητική προς το Θεό θα είναι περισσότερο ευπρόσδεκτη, διότι θα δείχνει την καρδιά μας, πόσο τον αγαπούμε και τον τιμούμε με τη ζωή μας.

Και το σπουδαιότερο, όταν έχουμε υπομονή στις παρακλήσεις μας. Μέσα στην υπομονή μας δοκιμάζεται η πίστη μας, πόσο ανθεκτική είναι στους ανέμους της αμφιβολίας και της ολιγοπιστίας. “Το δοκίμιον υμών της πίστεως κατεργάζεται υπομονήν” (Ιακ. α’ 2). Η υπομονή γίνεται γέφυρα ενώσεως μετά του Θεού, ώστε να εισακουσθεί η προσευχή μας. Χαρακτηρίζει ανθρώπους με υπομονή, εκείνους που έχουν διαπεράσει από πολλές θλίψεις στη ζωή τους και είναι ανθεκτικοί στους ερχόμενους πειρασμούς, διότι η πίστη μας είναι στήριγμα στα δεινά της ζωής μας.

Όταν υπάρχει θερμή προσευχή που να συγκλονίζει την καρδιά μας από την αγάπη προς το Θεό. Μια προσευχή που έχει δείγματα απόλυτης εμπιστοσύνης και αφοσίωσης στο Θεό γίνεται δεκτή και ευάρεστη. Η προσευχή μας βοηθεί να ελευθερωθούμε από τα πάθη μας και κάθε κακή επιθυμία μας. Η καθαρή προσευχή δείχνει πόσο αγαπούμε το Θεό και πόσο εισακούει ο Θεός την καρδιακή προσευχή μας. Αναφέρεται ότι κάποτε ασκήτευε στην έρημο του Σινά ένας άγιος γέροντας. Μια μέρα τον συναντά ένας μοναχός και του λέγει:

- Πάτερ μου, ταλαιπωρούμαστε πολύ εξ αιτίας της ανομβρίας.
- Γιατί, ρώτησε ο γέροντας, δεν προσεύχεσθε και δεν παρακαλείτε το Θεό
 Να βρέξει;
- Και προσευχόμαστε, απάντησε ο αδελφός, και λιτανείες κάνουμε. Αλλά δεν βρέχει.
- Ασφαλώς, λέει πάλι ο ασκητής, δεν θα προσεύχεσθε εντατικά και από τα
 βάθη της ψυχής σας. Θέλεις, λοιπόν, να το διαπιστώσεις και συ;
 Ας προσευχηθούμε μαζί.
- Τότε ο γέροντας ασκητής ύψωσε τα χέρια του προς τον ουρανό και προσευχήθηκε. Και αμέσως άρχισε να βρέχει.

Μόνο μια θερμή προσευχή που βγαίνει μέσα από την καρδιά μας εισακούεται από το Θεό.

Ανάγκη είναι να συνεργεί με την προσευχή και η νηστεία, διότι λέγει ο Κύριος: “τούτο δε το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία” (Ματθ. ιζ’ 21). Η προσευχή και η νηστεία συμπορεύονται για να ταπεινώσουν το σώμα και την ψυχή. Είναι ένας αγώνας πνευματικός που διέρχεται από την καθολική ψυχοσωματική άσκηση. Η νηστεία

χρειάζεται για την πάλη εναντίον των δαιμόνων και των σαρκικών παθών. Η νηστεία δυναμώνει την ψυχή στις αρετές και ενισχύει κατά πολύ την προσευχή, με αποτέλεσμα να ανυψώνεται πιο εύκολα ο νούς μας στο Θεό.

Να υπάρχει ειλικρινής μετάνοια, που να φανερώνει την εσωτερική συντριβή της καρδιάς μας και τη μεταστροφή μας προς το θέλημα του Θεού. “Ροήν μου των δακρύων μη αποποιήσης”. Η μετάνοια εκδηλώνεται στην ταπεινή ψυχή που διψά για τη συγχώρεση των αμαρτημάτων της και δέεται για τη σωτηρία της. Και συγχρόνως παρακαλεί για τη βοήθεια στα προβλήματά της. Η εσωτερική μετάνοια του ανθρώπου οδηγεί στο να προκαλέσει την ευσπλαχνία του Θεού προς βοήθειά Του. Η μετάνοια δεν ανορθώνει μόνο την πεσμένη ψυχή του ανθρώπου από την αμαρτία αλλά και την πεσμένη ζωή του από τα δεινά και τις θλίψεις του.

γ. Πότε δεν εισακούεται η παράκλησή μας;

α. Όταν κάνουμε αμαρτωλή ζωή και δεν μετανοούμε για τις αμαρτίες μας.

β. Όταν υπάρχει μέσα μας υπερηφάνεια και έπαρση.

γ. Όταν υπάρχει ολιγοπιστία.

δ. Όταν ξεχνούμε τις ευεργεσίες του Θεού στη ζωή μας.

ε. Όταν δεν είναι για το συμφέρον της ψυχής μας.

δ. Πως ευχαριστούμε την Παναγία;

Πρέπει να ευχαριστούμε την Υπεραγία Θεοτόκο με ύμνους και δεήσεις δοξολογικές, για να τιμούμε άξια τη θεία βοήθειά Της. Το “Άξιόν εστι ως αληθώς μακαρίζειν Σε την Θεοτόκον, την αιμακάριστον και παναμώμητον και μητέρα του Θεού ημών...”, πρέπει να το λέγουμε τακτικά. Ακόμη και άλλους ύμνους που δείχνουν τη δόξα της Παναγίας στη Βασιλεία του Θεού και στη γη, που παρουσιάζει ο παρακλητικός κανόνας.

Την Παναγία ευχαριστούμε για όλες τις δωρεές Της που προσφέρει σε μας διά της θείας ευλογίας Της: “απολαύοντες Πάναγνε, των Σων δωρημάτων ευχαριστήριον, αναμέλομεν εφύμνιον, οι γινώκοντές σε Θεομήτορα” (Μικρός Παρακλητικός Κανών). Ευχαριστούμε την Παναγία, όταν αναγνωρίζουμε τη θέση Της μέσα στην εκκλησία. Είναι η Θεοτόκος, η Μητέρα του Θεού που εγέννησε ασπόρως τον Υιόν του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου. Είναι η Θεομήτωρ. Ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός γράφει: “Θεοτόκον κυρίως και αληθώς την

Αγίαν Παρθένον κηρύττομεν· ως γαρ Θεός αληθής ο εξ αυτής γεννηθείς, αληθής Θεοτόκος η τον αληθινόν Θεόν εξ αυτής σεσαρκωμένον γεννήσασα”[1].

Ευχαριστούμε την Παναγία διότι εγέννησε τον Υιόν του Θεού, τον Ιησού Χριστό. Μας πρόσφερε ένα και μοναδικό δώρο, τη σάρκωση του Υιού του Θεού. Εδώρισε το τίμιον και αγνό σώμα Της για τη σωτηρία μας. Η προσφορά Της αυτή είναι το δώρο προς το ανθρώπινο γένος.

Ευχαριστούμε την Παναγία με ύμνους και λόγους, με τους οποίους τονίζουμε το θείο έργο Της επί της γης. Ύμνους δοξαστικούς που έχει καθιερώσει η εκκλησία για να δοξάσει το υπερύμνητο θείο πρόσωπό Της. Ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός γράφει: “Αληθινά δεν υπάρχει γλώσσα ανθρώπου, μήτε υπερκόσμιος, αγγελικός νούς που να μπορεί επάξια να υμνήσει Εκείνη, με την οποία μας δόθηκε η δυνατότητα να θεωρούμε καθαρά τη δόξα του Κυρίου”[2] Ευχαριστούμε την Παναγία, όταν προσευχόμαστε για όλους τους ανθρώπους. Για εκείνους που είναι μακριά από το Θεό. Μας ζητά να προσευχόμαστε για τη μεταστροφή των ανθρώπων στον Υιό Της. Να πλησιάζουμε τον Κύριο με αγάπη, για να λάβουμε πλούσιους καρπούς. Να προσευχόμαστε πάντοτε, και σε καλές στιγμές της ζωής μας, όπου υπάρχει η χαρά και η ευτυχία. Να τον δοξολογούμε και να τον υμνούμε με την καθαρή ζωή μας. Να τηρούμε τις εντολές Του. Αυτός να είναι ο οδηγός και ο φάρος της ζωής μας. Να είμαστε υπάκουοι στο άγιο θέλημά Του. Να προοδεύουμε στην πνευματική ζωή και να έχουμε πνευματική ένωση με το Θεό. Όπως εμείς παρακαλούμε την Υπεραγία Θεοτόκο για τη δική μας βοήθεια, το ίδιο παρακαλεί και Αυτή εμάς να ακούμε τον Υιό Της, να ακούμε και να τηρούμε τις θείες εντολές Του για τη δική μας σωτηρία. Η Παναγία μας δείχνει το δρόμο προς τον ουρανό, αρκεί να τον διαβούμε με τις αρετές Της, ώστε να γίνουμε άξιοι της αγάπης Της.

On Paraklesis

One of the most beautiful prayers passed on through holy tradition is the service of Paraklesis. Any time you have a need, you can bring it in humility to the feet of the Theotokos or the saint you are asking for intercession. The nine canons are like roses of prayer that are offered to our intercessors. This service became really dear to my heart after praying it at OCF retreats and with my OCF chapter. It made me feel closer to them and closer to the Theotokos. Just like we can ask our friends and family to pray for us, we can ask the saints and the Theotokos to pray for us in our daily struggle towards the kingdom. Throughout this post, I will include some lines from the poetry of the service that help illustrate the love of the Theotokos, and encourage you to respond in love to her. Paraklesis translated from Greek literally mean “a pleading.” Bring all your worries and fears, and place them in the hands of God, and know that He will take care of them in the way that is best for you:

I entreat you, O Virgin, disperse the storm of my grief, and the soul's most inward confusion, scatter it far from me; you are the Bride of God, for you have brought forth the Christ, the Prince of Peace; O all-blameless one.

The Paraklesis is a service where you can bring down the walls you put around you, bring all your stresses, wishes, hopes, failures and anguishes for you and for whomever you want to pray and offer a supplication to God through an intercession. No person is closer to Him than His mother, the Virgin Theotokos. She looks after us as our spiritual mother.

Deliver us, all of your servants, from danger, O Theotokos; after God, we all flee to you, for shelter and covering, as an unshakable wall and our protection.

Throughout the service, descriptions of the holy life of the Theotokos and the help she has given to the people who have loved her throughout the ages. She will protect you, no matter where you are in life she is there, praying and talking to Christ on

our behalf.

No one is turned away from you, ashamed and empty, who flee to you, O pure Virgin Theotokos; but one asks for the favor, and the gift is received from you, to the advantage of their own request.

The Theotokos loves us and prays for us as if she were our own mother. She knows what its like to be a human being, and she endured one of the most painful experiences known to humanity—witnessing the death of her Son. She gets it. To me, the Paraklesis service is special because I feel like I am not alone in my worries and stresses and I can share them with the Mother of God. I also really love that when I know someone is going through hardship I can *actually do something* to help them. Not only can I offer my struggles, but I can offer the struggles of others through my prayer.

Oppressed I am, O Virgin; in a place of sickness, I have been humbled; I ask you: bring remedy, transform my illness, my sickness, into a wholesomeness. The walk towards the kingdom is not a lonely one. We walk together as Christ's Church. We can come together to pray, to support, and to love one another and help make this life more like the kingdom through our conscious effort. We can come together to pray for each other and strengthen each other. We are a community of Orthodox Christians, and we stand together in fighting each of our good fights. Don't be ashamed to be a “mama's boy” or a “mama's girl” because we can all use the help and shelter that she provides. *My numerous hopes are placed before you, most-holy one; Mother of our God, guard me with care, within your sheltered arms.*

Just like a child clings to its mother, crying for the even the smallest boo-boo, we have our Holy Mother that will comfort us in our times of need. Each time you pray a Paraklesis service, let God and the Theotokos speak to you through the service, and become closer to them.

SAVE THE DATE 2019

Greek School Faculty Meeting & Luncheon
September 4, 2019

Greek Afternoon School Opens
September 6, 2019

Philoptochos Fashion Show
October 15, 2019

“OXI DAY” Program
October 25, 2019

Church Anniversary Dance
November 23, 2019

Dear Members of our Church and Friends:

Registration in our Greek School

September is approaching. The school bell will ring, and the rooms will be filled up with the youngsters learning the Greek Language, culture, music, dances and more!

Register your children in our Greek School of the Ascension Church.
It's one of the best in the area with Grades Pre-K to 9!

Emphasis on speaking, understanding, reading writing, culture!
School opens on Friday, September 6 at 4:30 p.m.

For a Registration Form Call the Church office at 201 945 6448
or communicate with our Principal, Mr. Demosthenes Triantafyllou at Dtrianta@aol.com

Γράψετε τα παιδιά σας στο Ελληνικό μας σχολείο!

Ο χρόνος κυλάει γρήγορα και σύντομα θα κτυπήσουν τα σχολικά κουδούνια και οι αίθουσες θα γεμίσουν με τις γλυκιές φωνούλες των παιδιών μας!

Γράψετε τα παιδιά σας στο Ελληνικό σχολείο της Θείας Αναλήψεως.
Είναι το μόνο σχολείο που έχει τάξεις από Προνήπιο μέχρι και την Ενάτη.

Λειτουργεί το απόγευμα κάθε Τετάρτη και Παρασκευή.
Εμφαση στη συζήτηση, επικοινωνία, κατανόηση, ανάγνωση, γραφή και πολιτισμό!
Προσωπικό αφοσιωμένο στην καλή διδασκαλία και φροντίδα για την ασφάλεια και πρόοδο των παιδιών σας.

Για πληροφορίες για την εγγραφή τηλεφωνήστε στο Γραφείο της εκκλησίας 201 945 6448, ή επικοινωνήστε με τον Διευθυντή κ. Δημοσθένη Τριανταφύλλου στο Dtrianta@aol.com
Το σχολείο αρχίζει την Παρασκευή, 6 Σεπτεμβρίου στις 4:30 μ.μ. με Αγιασμό.

Ascension Philoptochos Society

ASCENSION GREEK ORTHODOX CHURCH
Fairview, New Jersey

presents its

Annual Fashion Show & Dinner

Tuesday, October 15, 2019 @ 6:30 pm

Seasons

644 Pascack Road • Washington Twp, NJ 07676

Presenting their Fall Holiday Show:

Maywood, NJ

Furs By:

Elegant Furs
New Rochelle, NY

Donation: \$65

FOR RESERVATIONS & INFO:

Julie Mellis: 551-206-3554
Kiki Gargas: 201-854-4724
Eugenia Callias: 201-947-5925
Georgia Stamatis: 201-232-9461
Church Office: 201-945-6448

Proceeds to benefit the Charitable Projects of the Philoptochos Society and Church of the Ascension

Ascension Greek Orthodox Church

101 Anderson Ave. Fairview New Jersey

201-945-6448, Fax 201-945-6463

email: info@ascensionfairview.org website
Visit our website: www.AscensionFairview.org

Like us on Facebook:

"Ascension Greek Orthodox Church"

Want to be added to our email list? Contact us:

info@ascensionfairview.org

THE WEEKLY BULLETIN

YEAR 2019 ISSUE 8,1

SUNDAY, August 4, 2019

7th Sunday of Matthew

KYPIAKH, 4 Αυγούστου, 2019

Z' Ματθαίου

MEMORIAL SERVICES – ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

40 μέρες: Βασίλειος Γρούλλης

40 days: Vassilios Grillis